

ז'אן-פול בלמונדו — מערכת חיוכים

שומר את הצופה במצב של עירנות חסרת-נשימה, מתמדת, שבסופו של דבר היא מעייפת למדי. נוסף לכך מתלבט לאברו בבניית התסריט, כשהוא מסתבך בכמה סיפורים בעת ובעונה אחת, מה שאינו תורם כמובן לריכוז של הצופה.

מוכונת חיסול

עם נוצפון

הצ'ייד (חו, תל-אביב, צרפת) — ההרפתקה החדשה של ז'אן פול בלמונדו מציגה אותו כקוטל הפושעים היעיל ביותר באירופה; אס'כי הוא עובד בשירות החוק, הוא שומר בקנאות על אלמוניותו (לכל אורך הסרט אין מזכירים את שמו), ובסיומו כל פעולה מוצלחת ממתירה לו מיוודות-מתכת קטנה, דחוסה לעיפה בשטרות בסכום בעל הרבה אפסים.

כדי להראות שגם למכונת-חיסול מופלאות מסוגו יש מצפון, עוסק הסרט ביוזמה התנדבותית של הצ'ייד המהולל: הוא מציע למישרה ללכוד, ללא תשלום, שודד ורוצח בדם קר, המטיל אימתו על צרפת כולה. תוך כדי המשעשע מפגין בלמונדו את כל כישוריו האתלטיים המבורכים, את מערכת החיוכים המהוללת שלו, ואף מעריצה לא תוכל להתלונן שחשך, ולו קורטוב אחד, מקיסמו המפורסם.

אולם, סרט הוא יותר מאשר חיוכים, אקרוטיקה ומיקסמים. וכאן נכנס לתמונה הבמאי פיליפ לאברו, שעשה כבר עם בלמונדו את היורש. לאברו הוא חסיד גדול של קולנוע-המתח האמריקאי, ואוהב מאד יצורים על-אנושיים, וכאן ניתנת לו ההזדמנות להשתעשע בשניהם יחד. הוא דוחס לסרט המוני סממנים של מתח, גם כשאינן בכך צורך,

לגות, לעשות סרט שישב כביכול לכל הדיאורטיקנים שכחבו עליו מחקרים, יענה מבלי להשיב אף על שאלה אחת. שאלה ראשונה: מה מניע את גיבוריו של ה'צ'קו? כל החסידים משיבים שה'אחד: רגשי-האשמה הנובע מן החטא הקדמון, שהוא תוצאה של החינוך הישועי שקיבל בילדותו. האומנם? ובכן, ה'צ'קו לשירותכם: הסרט מתחיל בכך שאשה מברגרת ועשירה מציעה ל'מדיום' המשווהת בשמה עם עולם-הרוחות, סכום של 10 אלפים דולר, כדי שתמצא עבורה את בן-אחותה שטולק עם לידתו מבית המיטחה. והסרט מסתיים עם הכשלת הנבלים, הגר-דסים כלי-כך עליידי אשמתם, עד שגדמה להם כי זו הסיבה היחידה להתעניינות ה'זולת בהם והם מגיבים בצורה לא-נכונה דווקא כשהמול עומד להאיר להם פנים.

שני הזוגות. בין שני הקצוות הללו עוסק ה'צ'קו, בעזרת המפיק-הסרטיארי ארנסט להמן (שעימו עשה את מדימות בינלאומיות) בשני זוגות שניכנו במיוחד כדי שהאחד יהיה המופת המוחלט של ה'אחר. הוגו הראשון הוא 'המדיום' ויידה, נהגימנית המשמש חליפות כבלש המתחקה אחר הבן האובד. הוגו השני, זוג עברי יינים גאוני שחוטף אנשים מפורסמים, ר מחזיר אותם רק לאחר שהוא מקבל, ככופה, הלומים יקרי-ערך.

בווג הראשון, האשה היא הגורם השרי לט, הדוחף קדימה, השאפתן. בווג השני זהו הגבר. בווג הראשון, הגבר הוא זה ש צריך לבצע את העבודה השחורה. לתעמיד פנים ולהתחזות כמישהו אחר, בווג השני

אנשי הנשיא

איינדה

גשם יורד בצ'ילה, (תכלת ו- דרייב-אין, תל-אביב, בולגריה-צרפת) — הבמאי הלוויו סוטו, יליד צ'ילה שברח עם עליית פינושט, עשה סרט זה על נפילת משטר איינדה בבולגריה, עם כוכבים-מתנדבים מכל העולם, והשתדל לחישר צמוד לאירועים ההיסטוריים. הסרט מתחיל בבוקרו של אותו יום שחור לתולדות צ'ילה, ה-13 בספטמבר 1973, כשהגנרלים הסיתו את הצבא בארמון הנשיאות וחסלו את מה שניראה כניסיון האמיתי הראשון בדרום אמריקה, להקים מישטר דמוקרטי. הסיפור מתפתח סביב כמה מוקדים מקבילים, למי מיטב נוסחות קוסטא-גווראס (סוטו היה אסיסטנט שלו, באמריקאי שנעשה בצ'ילה), כשבמרכז אחד מהם אישה-הסלואוניה אוגוסטו או-ליוור (ידיד של הבמאי, שנהרג יחד עם איינדה בארמון הנשיאות); בשני, עיתונאי צרפתי בשם קאלבה; בשלישי, מנהיג-פועלים נאמן לשלטון; ברביעי, הסטודנטים המתנגדים לצבא; בחמישי, חוגי הצבא עצמו, וכן הלאה, תוך שילוב כמה מבטים קצרים אל העבר, האמורים לספק את הרקע להבנת המאורעות.

הבעייה הגדולה של הסרט היא, שמתוך התלהבותו של סוטו לנושא, קנאותו למחנה איינדה ושינאתו הבעורת לגנרלים, הוא מגיש תמונה מעוותת עד-כדי-כך שקשה

שחקנית ברברה האריס בלונדית עגולה וחצופה

זו האשה. אבל הסיבות שמאחרי מעשי כל אחד מבני הווגות, הפוכות. הוגו הראשון, שפעילותו המינית היא, כמרומן, גובלת בהגומה, מסתבך בחיפוש אחר היורש מתוך מגמה להגיע לרווחה כלכלית. הוגו השני מסתבך בחטיפות, כדי להכניס מעט פיל-פל לתוך רווחה משעממת.

הגיבורה ה'צ'קו קוקית. שאלה שנייה: איך נראית הגיבורה ה'צ'קו קוקית האופיינית? התשובה פשוטה: בלונדית, חטובה, קריירה, רומות להימצאות הרגעש מתחת לקרחון. דוגמות: ג'ון פונטיין, אינגריד ברגמן, גרייס קלי, טיפי הדן. אם כך, בבקשה. מידומות מתחיל עם בלונדית, אבל היא עגלגלה, חצופה, לא מתאמה בשום פנים לדפוס הקלאסי אך רגעו! אם בלונדית זו (ברברה האריס), שהיא המדיום, אינה משיבעה רצון, הנה תוך כדי נסיעה עם ידידה, נהג המוגית (ברוס דרן), הם כמעט שעולים על בלונדית אחרת, מת-אימה הרבה יותר, והמצלמה — המרגישה, כמעט כמו הצופה, שזו צריכה להיות הבלונדית ה'צ'קו קוקית — עוזבת את ה'מונית ונוקבת אחריה. ה'צ'קו קוקית הטובה והישן אינו מאכזב... עד שהבלונדית מסירה את המיפה, את העקבים הגבוהים ואת הארשת הקריירה והאדישה שעל פניה, ומתחת ל'מסיכה מסתרת דמותה מלאת-ההרדות של קארן בלק.

מכש שוכב. שאלה שלישית: עם מה מזהים תמיד את ה'צ'קו? עם הפחד, כמובן. ובכן, כדי שלא יהיו ספקות, הסרט מתחיל בסצינה שצריכה לעורר תחושת מיסתורין ופחד. ברברה האריס משוחחת עם רוחות מן העולם הבא, ומציאה מגרר נה קולות המזכירים באורח מזור את מרגש (המשך בעמוד 42)

טנקים בפעולה — יום שחור בצ'ילה

להתרשם ממהימנותה. כל מי שלבוש מדים לובש מייד ארשת מופרעת, וכל אנשי איינדה הם מלאכים ששכחו לענוד את כנפיהם. אף לא דמות אחת בסרט זוכה בטיפול אנושי. לצופה אין כל יחס אף לא אחד מן הטיפוסים החול-פים על הבד, וממילא לא איכפת לי מה קורה להם.

עבריון ולא

פושע

פושע בשירות החוק (הוד, תל-אביב, ארצות-הברית) — סרט טו הראשון של ברט ריינולדס, כבמאי, הוא בדיוק מה שאפשר היה לצפות משחקן זה: שילוב של מהלומות וחיוכים, ומאמצים גדולים שלא להת-ייחס ברצינות גדולה לשום דבר בעולם. מאחר שדימויו דורש שלא ייכבל למיסגרות, אין ריינולדס (המופיע כמובן גם בתפקיד הראשי) מגלם שוטר, אלא יצרון-ויסקי בחשאי, כלומר עבריון אבל לא פושע. אולם מאחר שאותו הדימוי דורש שיהיה גיבור, משתף ריינולדס פעולה עם החוק, תחילה משום שהוא חושש שיישלה לכלא אם יסרב, אחר-כך מתוך הכרח של ממש בחשיבות המיבצע שבו הוא משתתף.

למעשה, נראה כאילו הסרט כולו בנוי למען הבדיחות, שריינולדס הוא מומחה מעין כמוהו בהגשתן, ולעיתים קרובות נדמה שבעצם אין לאף אחת מן הסצינות מטרה אחרת. תוך הסתייעות בצוות טכני מעולה הכולל את הצלם ויליאם פרייקר וחעורך הארולד (המגינדל הלוהט) קרס, מקבל הסרט ליטוש מקצועי, בעיקר בסצינות הפעילות הפיסית. מאידך, הדרתה השחקנים המישיניים ותנועתם לפני המצלמה מעידה שריינולדס הוא עדיין במאי-סירון. וזה מפריע בעיקר

ברט ריינולדס בפעולה — שאננות

כאשר הוא גולש מן השאננות החייכנית לכמה רגעים של טרגדיה אמיתית, שנשמעים כאקורד צורם מאד, בסרט שמציג רוב הזמן את הפשע והפושעים כסיפור-מעשיות.